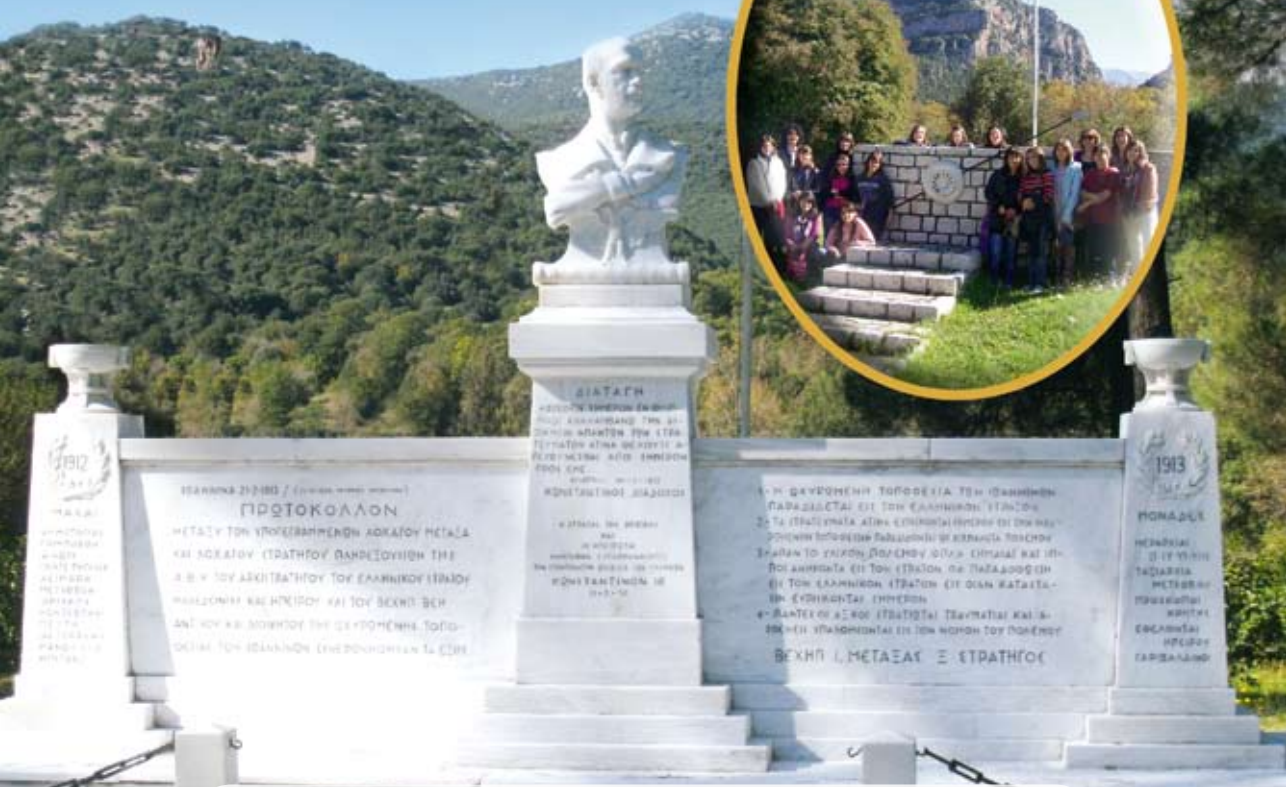

Φεβρουάριος

ΝΕΑΝΙΚΟ & ΜΑΘΗΤΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΩΝ «ΑΠ. ΠΑΥΛΟΣ»
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2013

62

Η ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΩΝ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ (21 Φεβρουαρίου 1913)

Οι μάχες του νοδέμου

Αρμότοπος
Γρίμνοβο
Ανώγι
Πέντε ηηγάδια
Χειμάρα
Μέτσοβο

Δρίσκος
Κοντοβράκι
Πέστα
Λετορράχη
Μανωδιάσα
Μοιζάνι

Νεανικό & Μαθητικό Περιοδικό
των ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΩΝ
«ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΑΥΛΟΣ»
20100 Ισθμός Κορίνθου
Τηλ. 27410- 29663
www.apostolospavlos.gr

Περίοδος Β΄, Χρόνος Ζ΄
(Περίοδος Α΄: 1994 - 8)

ΤΕΥΧΟΣ 62 (110)
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2013

Συντάσσεται από Μαθητές των Εκπαιδευτη-
ρίων με την γενική επιμέλεια της Διεύθυνσης,
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ:

Ανδρέας Κουτσόπουλος, Φιλόλογος
ΕΚΔΟΤΗΣ - ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ:
Σύλλογος «ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ» Σ.Α.
Γέλωνος 9, 11521 Αθήνα,
Τηλ. 210- 64 43 294
Τύποις: Paper Graph

Προσφέρεται δωρεάν στα μέλη της
Μαθητικής Κοινότητας (μαθητές και εκπ/κούς).

Στους παραλήπτες που αποστέλλεται
ο «Πυρσός» (για ταχυδρομικά κ.ά. έξοδα),
ετήσια εισφορά 15 ευρώ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πόσο λίγο ζει ο άνθρωπος!	27-28
Η Υπαπαντή του Χριστού	29
Άγιος ήταν εκείνος ο αγώνας	30-31
Μια δασκάλα στη σκλαβωμένη Ελλάδα	32-33
Δελτίο Ειδήσεων για εφήβους	34-35
Εκδηλώσεις Χαράς και Δημιουργίας	36-37
Η χριστιανική πίστη των αστροναυτών της Ρωσίας	38-39
Οδοκαθαριστής του διαστήματος (ποιήμα)	40
Πριν 21 χρόνια: Η κούκλα της Βερονίκης	41
Φιλολογική Γωνιά	42-43
Περιβαλλοντικό: Περίεργα ψάρια - αμφίβια ζουν και ανεβαίνουν στα ...δέντρα	44-45
Ξενόγλωσσες σελίδες: Un week-end à la campagne	46
Οι Σπίθες του "Πυρσού"	47

Εξώφυλλο: Μνημείο Βαλκανικών Πολέμων στο Μπιζάνι. Από την επίσκεψη του Σχολείου μας τον Οκτώβριο 2010.

Οπισθόφυλλο: Ανακοίνωση.

Από την αιωνιότητα του Θεού

**«Χάρισέ μας, Κύριε, λίγες σταγόνες χρόνου
από τον ωκεανό της αιωνιότητάς σου.
Διότι χίλια έτη για σένα είναι σαν την χθεσινή μέρα,
η οποία πέρασε, μάλλον δε σαν το τρίωρο
μιας νυχτερινής φρουράς.»**

(Πρβλ. Ψαλμός 89, 4)

Πόσο λίγο ζει ὁ ἄνθρωπος!

Φίλοι μου,

Ένας χρόνος είναι πολύ λίγος για μένα, ένας στενός διάδρομος πού πρέπει νά φιλοξενήσει τά ὄνειρά μου, τά σχέδιά μου, τίς λαχτάρες μου, ὅλα!

Όταν ὁμως συλλογίζομαι τούς αἰῶνες πού πέρασαν καί κείνους πού θάρθουν, αἰσθάνομαι νά ἐκμηδενίζομαι. Μέσα σ' αὐτή τήν πλημμύρα δέν εἶμαι παρά μιά μονάχα πετρούλα, ζεστή, μέ καρδιά πού πονεῖ κι ὀνειρεύεται, ἀλλά, ὅπωςδήποτε μιά πετρούλα πού εὐκολα χάνεται, εὐκολα λησμονεῖται. Ένας χρόνος δέν μέ χωρεῖ, ὁ χρόνος ὁμως πού εἶναι τό παρελθόν τοῦ κόσμου κι ἐκεῖνος πού θά εἶναι τό μέλλον τοῦ κόσμου, μ' ἐξαφανίζουν.

Δέν ξέρω, ἀγαπητοί φίλοι, ἂν ἐσεῖς κάτω ἀπό ἕνα τέτοιο αἶσθημα θ' ἀντέχετε καί θά μπορεῖτε ν' ἀντικρύζετε τή ζωή σας μέ ἄτρεμο βλέμμα. Ἐγώ ὑποφέρω. Τί θά κατορθώσω νά κάμω καί νά ζήσω μέσα σέ τριακόσιες ἐξήντα πέ-

ντε μέρες; Τό ἕνα τρίτο τους εἶναι ὁ ἀνθρώπινος ὕπνος. Εἴμαστε εὐαίσθητοι κι εὐθραστοι. Δέν ἀντέχουμε στήν ἀγρύπνια γιά ν' ἀξιοποιήσουμε καί τή μέρα καί τή νύχτα. Κουραζόμαστε κι αὐτή ἡ κούραση εἶναι μιά ἐξουθένωση, μιά ταπείνωση τῆς ὑπαρξῆς μας...

Κι ὁμως, ἕνας χρόνος ὀλόκληρος δέν εἶναι τόσο μικρή ὑπόθεση. Μπορεῖς νά ζήσεις καί νά χαρεῖς. Νά ταξιδέψεις καί νά γνωρίσεις νέες πολιτεῖες, καινούριους ἀνθρώπους. Νά σταθεῖς, μπροστά στή θάλασσα, νά λούσεις τό κορμί σου στό κύμα, νά περπατήσεις μονάχος σέ πυκνόφυλλο δάσος. Μπορεῖς νά δεῖς χιλιάδες λουλούδια ν' ἀνθίζουν καί νά πεθαίνουν. Κι ἀκόμα μπορεῖς νά κάμεις καινούριους φίλους, μπορεῖς ν' ἀγαπήσεις – μπορεῖ ὁμως νά χάσεις καί τή φιλία. Εἶναι σκοτεινός, αἰνιγματικός ὁ χρόνος πού ἔρχεται, ὁ κάθε χρόνος. Πολλά μπορεῖ νά συμβοῦν στίς μέρες πού ἐκεῖνος θά ὀρίζει. Μπορεῖ ἀκόμη νά σέ περιμένει ἐκεῖ, σέ κάποια στροφή ὁ θάνα-

Κάθε μήνα

«χίλια ἔτη ἐν ὀφθαλμοῖς σου
ὡς ἡ ἡμέρα ἡ ἐχθές, ἥτις διήλθε,
καί φυλακή ἐν νυκτί»
(Ψ. 89, 4)

τος. Γλυκός ἢ ἄγριος, μέσα σ' αὐτή τή μαύρη λησμονιά πού ἀκολουθεῖ, δέν παύει νά εἶναι ἓνα ἀβάσταχτο, ἀπαράδεχτο γεγονός.

Μόνο νά τόν συλλογιστῶ, κι ἀμέσως ἀλλάζει ὄψη ἡ ζωή μου, ἀγαπητοί φίλοι. Δέν ξέρω ἂν ἐσεῖς θά φοβᾶσθε τό θάνατο ἢ ἂν ἡ καρδιά σας γίνει πέτρινη, χωρίς ρωγμές γιά τά δάκρυά σας. Ἀλλ' αὐτό τό τέλος, ὁ θάνατος, δίνει στή ζωή, στό χρόνο αὐτό πού ὅλοι μας ἀρχίζουμε, χωρίς νά γνωρίζουμε πόσοι θά τόν τεματίσουμε, μιάν ἀξία καί μιὰ γλύκα ἀνείπωτη. Ἡ κάθε μέρα, ἡ κάθε ὥρα, ἡ κάθε στιγμή εἶναι σπουδαία, σάν τίς τελευταῖες ἡλιόλουστες μέρες τοῦ φθινοπώρου.

Τί θαυμάσιο, τί μοναδικό πλάσμα εἶναι ὁ ἄνθρωπος καί πόσο λίγο ζεῖ! Τί εἶναι γιά μένα ἐξήντα, ἐβδομήντα ἢ κι ὀγδόντα χρόνια, ὅταν δέ θά προφθάσω νά γνωρίσω ὅλους τούς ἀνθρώπους, νά σταματήσω σέ κάθε ψυχή φιλική, νά διαβάσω ὅλα τά βιβλία πού γράφτηκαν καί γιά μένα, νά πραγματοποιήσω ὅλα αὐτά πού σχεδίασα; Ναι, εἶναι μικρή, στενή κι ἀσφυκτική ἡ ἀνθρώπινη ζωή. Ἡ ψυχή μου ὑποφέρει καί παίρνει τούς δρόμους τοῦ οὐρανοῦ, γιά ν' ἀναπαυθεῖ, νά χαρεῖ νά γαληνέψει μέσα στό αἰώνιο.

«**Εἶμαι αἰώνιος**» λέγω κάθε τόσο «**Στόν** ἑαυτό μου μέ πείσμα. «**Εγώ** θά ζήσω περισσότερο ἀπό αὐτά τά δάση, ἀπό αὐτές τίς βυθισμένες στήν ἱστορία πολιτεῖες, ἀπό αὐτά τά μουσεῖα καί τίς βιβλιοθήκες. **Εγώ** θά ζήσω αἰώνια». Κι ὁμως, γεμίζει τό

στήθος μου θλίψη καθὼς ἀναλογίζομαι πὼς θά τά χάσω ὅλ' αὐτά, πὼς θά χάσω κι ἐκεῖνα πού ἀπόχτησαν γιά μένα τόση σημασία.

Ἐνας χρόνος ἀκόμη εἶναι σάν ἓνα παιχνίδι πού κρίνει τή ζωή σου. Τό παρελθόν ἀδιάκοπα, σάν ἓνα ἀνήσυχο νερό μπαινοβγαίνει στήν ψυχή σου κι ἀλλοιώνει τήν κάθε σου μέρα δίνοντάς της ἓνα ἄρωμα ἀπό ξεραμένα λουλούδια. Αὐτό εἶναι τό παρελθόν σου, ὅ,τι κι ἂν ἔζησες μ' ἔνταση καί πάθος: λίγα ξεραμένα λουλούδια. Τίποτε ἄλλο.

Τρέχω σάν παιδί φοβισμένο, μέ γυμνά πόδια, νά πέσω στήν ἀγκάλη τοῦ Θεοῦ. Αὐτός εἶναι γιά μένα «καταφυγή καί δύναμις». Κι ἴσως νά μὴν ἄντεχα νά ζήσω οὔτε μιὰ ὥρα σ' αὐτό τόν κόσμο τῶν συκοφαντῶν, τῶν κακῶν, τῶν φαύλων, τῶν ἐξαγορασμένων ἀνθρώπων πού ντροπιάζουν τόν Δημιουργό τους, ἂν δέν ἦταν Ἐκεῖνος. Ἄν δέν ἦταν Ἐκεῖνος, – θά τό πῶ καί θά τό ξαναπῶ – ὁ χρόνος αὐτός πού ἄρχισε θά μέ τρόμαζε, θά μέ τάραζε, θά μέ ἀνόρθωνε ἄγριο κι ἀπαιτητικό, ἀδίσταχτο, ἀπέναντι σ' ὅλους ἐκείνους πού θά μ' ἐμπόδιζαν νά ζήσω τή ζωή πού θέλω.

Ὁ Θεός γλυκαίνει τήν καρδιά μου. Μοῦ δίνει τή δύναμη νά περπατήσω μέσα στό σκοτάδι – ἓνα, δυό χρόνια, περισσότερο; δέν ξέρω. Τοῦ ἔχω ἐμπιστοσύνη, ἀγαπητοί φίλοι.

Μέ ἀδελφικούς χαιρετισμούς,

K.E.T.

Η ΥΠΑΠΑΝΤΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

«Καί ὅτε ἐπλήσθησαν αἱ ἡμέραι τοῦ καθαρισμοῦ αὐτῶν κατὰ τόν νόμον Μωϋσέως, ἀνήγαγαν αὐτόν εἰς Ἱεροσόλυμα παραστήσαι τῷ Κυρίῳ... Καί ἰδού ἦν ἄνθρωπος ἐν Ἱεροσολύμοις ᾧ ὄνομα Συμεών... καί ἦν αὐτῷ κεκηρατισμένος ὑπό τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου μή ἰδεῖν θάνατον πρὶν ἢ ἰδῇ τόν Χριστόν Κυρίου...»

(Λουκᾶ 8', 22-26)

Μελετητής ὁ Συμεών ἀπ' τὰ μικρά του χρόνια
Θείων Γραφῶν καὶ Προφητῶν, πού τίς βουλές Κυρίου
ἀποκαλύπτουν, ἔλεγε: «Θεέ μου, ἄς μὴ πεθάνω
πρὶν μέ τὰ ἴδια μάτια μου ἰδῶ τόν Λυτρωτή μου.»
Καί ὁ Θεός τόν κράτησε χρόνια πολλά, κί' ὁ πόθος
πού ἦταν τοῦ βάθους προσευχῆ γίνεται τῆς ἀλήθειας
μιά θεία σάρκα ζωντανή στῆς Παναγιάς τὰ χέρια
πού κατὰ Νόμου ἐπιταγή καί σῆμα ἀκολουθείας
θρησκευτικῆς, σαράντισμα δέχεται ἡ Παρθένος.

Κί' ὁ Συμεών πού χάρισμα προφήτου ἠξιώθη
σάν εἶδε μέ τὰ μάτια του καί σ' αὐτά γεράματά του
τό θεῖο Βρέφος σ' ἀγκαλιά Παρθένου νά κρατιέται
ἐγνώρισε μέ τῆς ψυχῆς τό ὄμμα τόν Σωτῆρα
ὄλου τοῦ Κόσμου, καί Θεό, χωρίς ν' ἀναρωτιέται
ἂν εἶναι αὐτός πού οἱ λαοί πρόσμεναν γιά Μεσσία.

Κί' εἶπε μέ μιά συγκίνηση καί δακρυσμένα μάτια:
Τώρα ἄς πεθάνω, Δέσποτα, Θεέ καί Κύριέ μου.
Ὅ πόθος μου ἐγίνε γιά ἐμέ τρανή πραγματικότητα
γιατ' εἶδα τό Σωτήριο πού πρόσμεν' ἀπό χρόνια
καί μέ ἀξιώσεις, Θεέ, νά τό κρατῶ σ' αὐτά χέρια.

Κί' εἶπε ὁ προφήτης Συμεών σπὴν ἁγία τὴν Παρθένο:
Αὐτό τό Βρέφος πού κρατῶ τώρα σπὴν ἀγκαλιά μου
γι' ἄλλους θά γίνε ἀνάσταση καί γι' ἄλλους μαύρη πώση
ἀνάλογα σπὴν πίστη του καθένας πού θά νοιώσει
τὴν ἐλξη ἢ τὴν ἀπώθηση. Καί τὴν ἀγνή καρδιά σου
μαχαίρι δίκωπο, Θεοῦ Μητέρα, θά περάσει.

Τὰ λόγια τοῦτα ἡ Παναγιά τὰδεσε στό μυαλό της
καί ζούσε μ' ἓνα ὄραμα γύρω σπὴν προφητεία
ποῦταν πρόλογος δράματος, γιατί ἡ ἀνθρωπότης
θαμπαινέται μέ τόν ἐρχομό Θεοῦ σέ μιά πορεία
σκληρῶν ἀγώνων πίστεως καί ἀρετῆς συγχρόνως
καί θά ἐκαλεῖτο νά δεχθεῖ κί' ἐκεῖνη τόν σταυρό της.

Χριστ. Ἀθ. Καλύβα

(Ἀπό τό "Ὁ Υἱός τοῦ Εὐλογητοῦ")

Άγιος ήταρ εκείνος ο αγώνας

...«**Β**ροχή, κρίο και ενθουσι-
ασμός ακράτητος διά τας
προόδους του εθνικού στρατού Μα-
κεδονίας. Ο πόλεμος αυτός μας εξέ-
πλυνε από τον ρύπο του '97», γράφει
ο Καλαβρυτινός αξιωματικός Η. Πε-
τιμεζάς από το μέτωπο της Ηπείρου,
όπου πάλευε ο στρατός «ν' ανοίξει
στράτα διάπλητη και στράτα μυρω-
μένη / για να περάσει η Λευτεριά η
Κυρά, με τ' άνθη στολισμένη» και να
θρονιαστεί στα Γιάννινα, την πρω-
τεύουσα της ενιαίας Ηπείρου, τσε-
σερισήμους μήνες αργότερα. Για το
άνοιγμα αυτό της στράτας σκοτώθηκε
ο τότε Βουλευτής σονετογράφος Λ.
Μαβίλης. Πολέμησαν ως Οπλαρχη-
γοί γυναίκες, όπως η Μαρία Νασιού-
λη και η Μ. Γεωργατζά· αγωνίστηκαν
άλλες για ν' ανεβάσουν στην πλάτη
όπλα και πυρομαχικά στην Ολύτσικα,
όπως οι γυναίκες των Τσεριτσάνων·
προσευχήθηκαν μανάδες μαχητών
θερμά και με δάκρυα. «Αφού πρόκει-
ται περί των ιερωτέρων ονείρων της
πατρίδας μας· παρακαλώ όπως ο πα-
ντοδύναμος Θεός να σε έχει υγιή και
ελπίζω και περιμένω να σε ιδώ νι-
κητή διά να υπερηφανεύομαι»,
γράφει η Ευπραξία Ιωσηφάκη
στον γιο της Αντώνη - απ' τη
Μέσα Γειτονιά της Λεμεσού -,
που πολεμά στον Δρίσκο και
στην Αιτωράκη Ιωαννίνων.

Δε θα ήταν υπερβολή
να πούμε ότι η νίκη

Ο Εσάτ Πασάς παραδίδει
το ξίφος του στον βασιλιά
Κωνσταντίνο.

στον πόλεμο εκείνο οφείλεται στην
τροφό και φρουρό του Γένους μας,
την Εκκλησία. Αυτή διατήρησε τον
Ελληνισμό στην Ήπειρο και τη Μα-
κεδονία. Δικά της παιδιά ήταν εκεί-
να που αγωνίστηκαν, πολέμησαν,
τραυματίστηκαν και σκοτώθηκαν για
να λευτερωθούν σκλάβοι αδελφοί. Ο
τότε μητροπολίτης Αθηνών Θεόκλη-
τος και ο μετέπειτα Αρχιεπίσκοπος
Κύπρου Μακάριος Β' συμμετείχαν
στην εκστρατεία. Από την πρώτη μέρα
του πολέμου μέχρι την τελευταία η
Γαλανόλευκη κάλυπτε την Αγία Τρά-
πεζα στη Μητρόπολη Αθηνών. Η Εκ-
κλησία προσευχόταν και φρόντιζε τις
οικογένειες, τα ορφανά και τις χήρες
των πολεμιστών. Ιερείς πολέμησαν
με το γκρά, όπως ο παπα- Χρήστος
Τσούμπος απ' τους Βαριάδες Ιωαννί-
νων. «Στη Βούρπα Ελασσώνας - γρά-
φει ο Κύπριος Γιατρός και εθελοντής
Ι. Πηγάσιος - κατασυγκινημένος ο
παπάς αρχίζει να αναφέρει (στους
ελευθερωτές) ποιους επιλοξένει άλ-
λοτε στο πτωχικό του σπίτι». «Πόσοι

αντάρτες, παιδιά μου, εύρον άσυλον εις αυτό το σπίτι! Ο Θεός μάς ελυπήθη επί τέλους και μάς εγλίτωσε απ' αυτά τα σκυλιά (τους Τούρκους). Εν πράγμα όμως με λυπεί. Τον αδερφόν μου τον επήραν οι Τούρκοι εις τον στρατόν. Τίποτε δεν εμάθαμεν. Αν πέθανεν εξ αρχής είναι καλά. Αν ζη όμως, και εξακολουθεί να πολεμά κατά των αδελφών του!... Ούτε να το συλλογίζομαι δεν ημπορώ! Και ο πατέρας τού παπά άρχισε το κλάμα μόλις θυμήθηκε το γιο του». Η πίστη ενέπνεε τη φιλοπάτριδα προθυμία και τον ενθουσιασμό στον Εύζωνα μαχητή του '12 - '13, που είχε διάτρητη τη φουστανέλα απ' τις σφαίρες και τις οβίδες, που έβλεπε δίπλα του, μπροστά του νεκρούς συστρατιώτες, που μάτωνε τα μανίκια του απ' το αίμα των πληγωμένων κι αυτός μαχόταν σα λιοντάρι! Και νικούσε και μεγαλουργούσε ως υπεράνθρωπος! Και δόξαζε την Ελλάδα! Και νικιόταν η Τουρκία, που το 'βαζε στα πόδια, αν και είχε ετοιμοπόλεμες στρατιές!

«**Π**ατέρα, μάνα κι αδέρφια - γράφει ο αξιωματικός Ι. Τσαγγαρίδης - , αισθάνομαι ιδιαίτερο ενθουσιασμό, διότι θα έχω την τιμή να πολεμήσω και εις την πολυβασανισμένην και ελληνικοτάτην Ήπειρον, διά τα Γιάννενά μας... Ο Θεός και μόνον ο Θεός με διεφύλαξεν έως τώρα. Αλλά και αν φονευθώ ή τραυματισθώ τι γλυκύτερον, τι ενδοξότερον! Τιμή και δόξα και δι' εμέ και διά εσάς». Τέτοια λεβεντόπαι-

δα πολέμησαν τότε και διπλασίασαν την Ελλάδα κι έδιωξαν τους Βούλγαρους στη συνέχεια, που πίστευαν πως με το τέλος του πολέμου η Ελλάδα δε θα είχε να πάρει τίποτε. Η Εθνική, θρησκευτική, πολιτική, κοινωνική και ατομική Λευτεριά έγινε δυνατότητα ζωής των Ηπειρωτών και Μακεδόνων. Γι' αυτό και είχε δίκιο ο γιατρός και εθελοντής του '12 και '13 Π. Παπαπολυβίου όταν έγραφε: «Άγιος ήτο ο αγών εκείνος. Ο Θεός έβαλε το χέρι Του κι ευλόγησε τον αγώνα μας». Ναι! Άγιος ήταν εκείνος ο αγώνας. Το αντιλαμβανόταν αυτό ο παράδοξος αυτός ελληνικός λαός και πανηγύρισε την έναρξή του.

Εκατό χρόνια μετά τον Α' και Β' Βαλκανικό πόλεμο στρέφουμε τον νου και την καρδιά μας στα θύματα της μακραιώνης τουρκικής τυραννίας, της Βουλγαρικής κακουργίας και στους ηρωικούς Μακεδονομάχους και Μπιζανομάχους για να τους πούμε πως το δικό τους φως, που περιβάλλει τις δαφνοστεφανωμένες μορφές τους θέλουμε να φωτίσει και τη δική μας ζωή και να τους βεβαιώσουμε: Αδέρφια, «δε σας ξεχάσαμε. Είναι η καρδιά μας ένα ευρύ πεδίο αναστάσεως». Εκεί, μέσα στα τρίσβαθα της καρδιάς μας, ευγνώμονα η εθνική μας μνήμη σάς ανασταίνει στους δύσκολους καιρούς που ζούμε, για να γίνετε δάσκαλοι και οδηγοί μας στην υπομονή, στο θάρρος, τον πατριωτισμό και την πίστη.

Β. Μ. ΒΑΚΑΛΗΣ,
Φιλόλογος - Ιστορικός

Μία δασκάλα στή

Μὲ σεβασμὸ καὶ δέος στέκει ὁ ἀπροκατάληπτος μελετητὴς τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας τῶν τελευταίων αἰώνων μπροστὰ σὲ μερικὲς γυναικεῖες ἡρωϊκὲς μορφές ποὺ ἡ ζωὴ τους, στὸ πνευματικὸ καὶ κοινωνικὸ πεδίο, εἶναι γραμμένη πάνω στὸ βωμὸ τῆς ἀγάπης. Μία τέτοια φυσιογνωμία γνήσιας χριστιανῆς ἐλληνίδας εἶναι ἡ Φιλοθέη Μπενιζέλου. Εἶναι κρίμα ὅτι μία τέτοια ἡρωϊκὴ κοινωνικὴ ἐργάτιδα, ποὺ μοιάζει μὲ φωτεινὸ μετέωρο μέσα σὲ χρόνια σκοτεινά, θὰ ἴμενε ὀλότελα λησμονημένη, ἂν τὸ ὁμῶνυμό της προάσιο κοντὰ στὸ Ψυχικὸ δὲν μᾶς θύμιζε σήμερα ἔσω καὶ μόνο τ' ὄνομά της. Κι ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά τώρα, στὸ γλυκοχάραγμα τῆς παγκόσμιας εἰρήνης, ποὺ προβάλλει ἐπιτακτικὴ, ἀδυσώπητη ἡ ἀνάγκη τῆς ἀναδημιουργίας καὶ ποὺ ζητᾶμε στὸ δοξασμένο παρελθόν μας ὁδηγούς, νὰ μελετηθεῖ κάπως πλατύτερα ἡ ζωὴ καὶ τὸ ἔργο μίας τέτοιας ὁδηγοῦ. Σχετικὲς μελέτες καὶ βιβλία, γραμμένα γύρω ἀπ' τὴ ζωὴ καὶ τὸ ἔργο της, δὲν λείπουν.

Μέσα στὸ σκοτάδι τοῦ 16ου αἰῶνα ἐξῆλθε ἡ Φιλοθέη. Σὲ χρόνια ξεπεσμοῦ καὶ πνευματικῆς ξέρας ὅχι μόνο τῶν Ἀθηνῶν, ἀλλὰ καὶ ὅλης τῆς Ἑλλά-

δος. Στὰ χρόνια τῆς στυγνῆς δουλείας. Μαῦρος ἦταν παντοῦ ὁ ὀρίζοντας τῆς δουλείας. Πνευματικοὺς ἀνθρώπους, ὅσο κι ἂν ἔψαχνες, δὲν μπορούσες ν' ἀνακαλύψεις πουθενά. Ὅλοι οἱ λογάδες εἶχαν καταφύγει στὴ Δύση, ἀφήνοντας τὴ χώρα τους καταδικασμένη στὴν ἀμορφωσιά.

Στὸν zoferò αὐτὸ αἰῶνα γεννιέται ἡ Φιλοθέη στὴ μικρὴ Ἀθήνα τοῦ 1526. Ἡ καταγωγὴ της εἶναι ἀπ' τὸ γνωστὸ ἀρχοντικὸ γένος τῶν Μπενιζέλων -

κι ἡ καταγωγὴ αὐτὴ δίνει στὴ Φιλοθέη τὸ διπλὸ της χρῶμα: εἶναι ἡ βυζαντινὴ καὶ συγχρόνως ἡ νέα ἐλληνίδα. Ἡ μητέρα της, πλούσια ἀρχοντοπούλα, ἀπ' τὸ γένος Παλαιολόγου, ποὺ διακρινόταν γιὰ τὴς ἀρετὲς της καὶ μάλιστα τὴν ἐλεημοσύνη, ἔδωσε στὴ μικρὴ Ρεγόδλα ἢ κατ' ἄλλους Ρεγοῦλα², ἔτσι τὴν βάφτισαν, μία χριστιανικὴ ἀνατροφή. Πρόωρα ἐκδηλώνεται ἡ εὐγενικὴ τῆς φύση. Ἐνῶ κάθε πρῶι οἱ γονεῖς στέλνουν τὴν κόρη τους στὴν «μαῖστρα» μ' ἓνα καλαθάκι μὲ τὸ μεσημβρινό φαγητό, ἐκεῖνη φτάνει σὸ σχολεῖο μὲ τὸ καλαθάκι ἀδειανό, γιατί στὸ δρόμο τὸ μοίραζε στοὺς φτωχοὺς. Ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ μένει τὸ μεσημέρι νησικὴ. Καὶ αὐτὴ ἡ δουλειὰ ἐπαναλαμβάνεται παρ'

σκλαβωμένη Ἑλλάδα¹

τῆς Φοίβης Στεφανᾶ †

ὅλες τὶς παρατηρήσεις καὶ τὰ μαλώματα τῶν γονέων της. Πόσες φορὲς δὲν γυρίζει στὸ πατρικὸ σπίτι χωρὶς πανωφόρι, γιατί τὸ εἶχε δώσει σὲ κάποιο φτωχὸ παιδί πού κρύωνε!

Τὰ ἀμέριμνα καὶ χαρωπὰ παιδικὰ χρόνια τῆς Ρεγούλας διεδέχθη ἡ ἐφηβικὴ ἡλικία, πού τὸ ἄνισο βάρος μίας σκληρῆς συζυγίας τὴν ἔκανε δυστυχισμένη. Ὁ σύντροφος τῆς ζωῆς της δείχθηκε ἀνάξιος γι' αὐτήν. Πέρασε μαζί του τρία βασανισμένα χρόνια, ἀντιπάσσοντας ὅλη τὴν ψυχικὴ της ὁμορφιά καὶ τὴν χριστιανικὴ της καρτερία στὴ βαναυσότητά του. Στὸν τρίτο χρόνο πέθανε ὁ ἄνδρας της. Καὶ ἔτσι, νέα κοπέλα, γαλβανισμένη πρόωρα ἀπ' τὸν πόνο, βρέθηκε μόνη της στὸ σπιτοῦ ἡ Ρεγούλα, χήρα, ἐλεύθερη νὰ διαλέξῃ ἕναν ἄλλο σύζυγο μέσα στοὺς τόσους ὀνομαστοὺς νέους πού ζήτησαν ἀμέσως τὸ χέρι της. Μὰ δὲν δέχτηκε νὰ συνάψῃ δεύτερο γάμο. Προτίμησε νὰ ζήσει κοντὰ στοὺς γονεῖς της. Μεγάλα κι εὐγενικὰ σχέδια τὴν πλημμυρίζουν. Ὅραματίζεται μία ζωὴ ὁλοκληρωτικὰ ἀφιερωμένη στὸ Θεὸ καὶ στὴν εὐρύτερη οἰκογένεια, τὴν κοινωνία.

Υστερα ἀπὸ μία δεκαετία, ἡ νεαρὴ χήρα ἔμεινε ὀρφανὴ καὶ ἀπὸ τοὺς δυὸ γονεῖς. Τὸ νέο αὐτὸ πλῆγμα δὲν σταματᾷ τὴν πορεία της. Ἀντιθέτως

τὴν βοηθαί ν' ἀκολουθήσῃ πρὸ ἄνετα κι ἀνεμπόδιστα τὸ δρόμο της. Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ γίνεται μοναχὴ καὶ παίρνει τὸ ὄνομα Φιλοθέη. Ὁ σταθμὸς αὐτὸς τῆς ζωῆς τῆς ἀνοίγει λαμπρὲς σελίδες δημιουργίας καὶ κοινωνικῆς δράσεως. Ἡ ιδιότητα τῆς μοναχῆς ἀντὶ νὰ τὴν καταδικάσῃ σὲ ἀπραξία καὶ ἀδράνεια τῆς δίνει τὶς δυνατότητες νὰ δουλέψῃ, ἀπερίσπαστη ἀπὸ κάθε κοσμικὴ φροντίδα, γιὰ ν' ἀνακουφίσει τ' ἀδελφία της πού δεινοπαθοῦν κάτω ἀπὸ τὸν Τουρκικὸ ζυγὸ.

Ενα μητροπολιτικὸ γράμμα, πού γράφτηκε μετὰ τὸ θάνατό της, μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ἡ Φιλοθέη τὸν πλοῦτο τῶν γονέων της τὸν ἐξώδιασε σχεδὸν ὅλον σὲ πτωχοὺς καὶ ἀπόρους καὶ ὀρφανοὺς καὶ μάλιστα «εἰς ἐλευθερίαν τῶν σκλαβωμένων χριστιανῶν, τὰ δὲ ἀπολειφθέντα εἰς οἰκοδομὴν τοῦ μοναστηρίου³». Τὸ μοναστήρι αὐτό, ὁ «παρθενῶν» ὅπως τὸ ὀνόμασε ἡ ἰδρυτριά, πού κτίστηκε πλάϊ στὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγ. Ἀνδρέα στὴν ὁδὸ Φιλοθέης, δὲν ἄργησε νὰ γίνῃ ἀξιόλογο πνευματικὸ κέντρο.

(συνεχίζεται)

¹Βλ. περ. «Ἀκτίνες», 1945.

²Τὸ ὄνομα κατὰ πᾶσα πιθανότητα εἶναι ὑποκοριστικὸ τοῦ ὀνόματος Ρηγίλη.

³Δ. Γ. Καμπούρογλου: «Ἀθηνναϊκὸν ἀρχοντολόγιον», Ἀθῆναι 1921.

για σας τους εφήβους

ΔΕΛΤΙΟ ΕΙΔΗΣΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΥΠΟΥΡΓΟΥ – ΔΑΣΚΑΛΟΣ ΣΤΑ ΠΟΜΑΚΟΧΩΡΙΑ.

Πόσοι θα θυσίαζαν μια ανώτερη θέση ύστερα από 20 χρόνια υπηρεσίας και θα έχαναν το μισθό

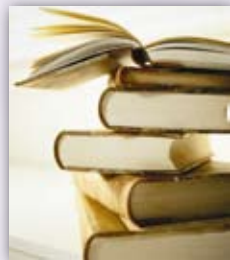
τους για να διδάξουν γράμματα τους φτωχούς μαθητές στα ακριτικά χωριά της Ξάνθης, στα Πομακοχώρια; Ο

κ. Π. Σωτηρόπουλος, ανώτερος υπάλληλος, το έκανε αυτό εθελοντικά και δήλωσε: «Έχασα το μισθό μου, αλλά τα πάω καλά με τη συνείδησή μου». Ο κ. Σωτηρόπουλος κατέχει τέσσερα μεταπτυχιακά, ένα διδακτορικό και κάμποσα χρόνια παράλληλης διδασκαλίας σε Ελλάδα και Γαλλία. Και ακόμη, δύο χρόνια πλάι στον πρώην υφυπουργό Μ. Μπόλαρη ως διευθυντής του υπουργικού Γραφείου και ως επιστημονικός συνεργάτης. «Ένωθα έντονα μέσα μου ότι πρέπει κάτι να κάνω γι' αυτά τα παιδιά», επαναλάμβανε. Και αυτό τον οδήγησε στη λήψη της ηρωϊκής απόφασής του. Παραιτήθηκε απ' όλες τις θέσεις και διορίστηκε ως δάσκαλος με ένα πενιχρό μισθό για την περίπτωση του. Απόφαση ηρωϊκή. Παράδειγμα λαμπρό, που μαρτυρεί άνθρωπο με πνεύμα θυσίας για τη νέα γενιά (βλ. εφ. «Το Βήμα» 20-1-13).

ΕΥΤΥΧΕΙΣ ΟΣΟΙ ΔΙΑΒΑΖΟΥΝ. Μπορεί ένα καλό βιβλίο να συμβάλει στην ψυχική ευεξία, δηλ. στην ευδαιμονία εκείνων που καταφεύγουν στις σελίδες του; Πρόσφατη έρευνα (μία από τις πολλές) που παρουσιάστηκε στο Public του Συντάγμα-

τος έδειξε ότι εκείνοι που επιλέγουν τη μελέτη είναι οι πιο ευτυχισμένοι και ανοικτοί στο καινούργιο. Έδειξε ακόμη ότι το 52% του αστικού πληθυσμού είναι αγοραστές βιβλίων.

Ο μέσος αγοραστής προμηθεύεται κατά μέσο όρο τέσσερα βιβλία το χρόνο. Ιδιαίτερα στην εποχή μας η προσπάθεια για την ευρύτερη διάδοση του καλού βιβλίου είναι χρέος των πνευματικών ανθρώπων. Οι νέοι, αν το επιδιώκουν, βρίσκουν τρόπους για να διευρύνουν το ενδιαφέρον του κοινού στην αγορά και μελέτη επιλεγμένων βιβλίων. Συντελούν ασφαλώς στην ψυχική ευεξία των αναγνωστών. Το βιβλίο ας μην το ξεχνάμε. Είναι ο πιο ειλικρινής φίλος του ανθρώπου (βλ. και εφ. «Η Καθημερινή», 22-11-12).

ΟΙ ΠΑΓΙΔΕΣ ΤΟΥ ΔΙΑΔΙΚΤΥΟΥ. Διαβάσαμε στον Τύπο: «Οι ψευδείς ειδήσεις στο διαδίκτυο είναι συχνά προϊόντα σκοπιμότητας». Ιδού μία συγκεκριμένη απόδειξη: Δημοσιεύθηκε πως κάποια αμερικανική εταιρεία βρισκόταν υπό τον έλεγχο της Εφορίας. Λοιπόν, μέσα σε δυο ώρες έχασε δυο δισεκατομμύρια δολάρια από την αξία της στο χρηματιστήριο! Μέχρι που αποκαλύφθηκε ότι η είδηση η σχετική

με την εφορία ήταν... ψευδής (βλ. εφ. «Η Καθημερινή», 4-11-12). Στην εποχή της ελαφρότητας και της επιφανειακής αντιμετώπισης των προ-

βημάτων ας μη μας διαφεύγει ότι για τη χρήση του διαδικτύου απαιτείται από τον χρήστη η συστηματική μεθοδική σκέψη, η διασταύρωση των πληροφοριών και ο διαρκής έλεγχος της πηγής.

ΡΟΜΠΟΤ «ΑΓΡΟΤΗΣ». Πρόκειται για ένα ρομπότ ικανό να «οργώνει», με τη βοήθεια καμερών, καλλιεργήσιμες εκτάσεις, να εντοπίζει ζιζάνια και να τα καταστρέφει χρησιμοποιώντας οργανικά λιπάσματα. Η διαδικασία είναι απλή: το ρομπότ «διαβάζει» το έδαφος και στη συνέχεια με την βοήθεια των αλγορίθμων (δηλ. την επίλυση προβλημάτων με καθορισμένες μαθηματικές πράξεις) αναγνωρίζει τι βλέ-

πει κάθε φορά, με αποτέλεσμα να ψεκάζει τα ζιζάνια εν κινήσει. Το σύστημα αναγνωρίζει με ακρίβεια της τάξης 98%-99%. Για την ώρα

το ρομπότ «αγρότης» βρίσκεται σε στάδιο προτύπου. Η εταιρεία πιστεύει πως σύντομα θα είναι σε θέση να προχωρήσει στην εμπορευματοποίησή του.

ΟΙ ΤΟΥΡΚΟΙ ΜΑΣ ΔΙΔΑΣΚΟΥΝ ΤΗ ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ. «Κάθε δεύτερη ημέρα στην Κωνσταντινούπολη υπάρχει μια σημαντική διάλεξη πάνω στην **Οθωμανική Ιστορία**. Αλλά και στην τουρκική τηλεόραση βλέπουν οι τηλεθεατές τουλάχιστον τρεις εκπομπές για την Οθωμανική Ιστορία. Ας σημειωθεί ότι σήμερα υπάρχει εκεί τεράστια άνθηση στα ιστορικά θέματα. Πολλοί Τούρκοι συσταίνονται ως καθηγητές της Οθωμανικής Ιστορίας! Οι γείτονές μας έχουν αποκτήσει αυτοπεποίθηση, πράγμα που τους ωθεί να κοιτάζουν και την ιστορία. Ο Ατατούρκ το 1925 έλεγε ότι οι Τούρκοι έπρεπε να γίνουν Ευρωπαίοι. Τώρα όμως το κυρίαρχο αίσθη-

μα στην Τουρκία είναι: «Ποιος νοιάζεται; Εμείς είμαστε καλύτεροι από τους Ευρωπαίους». Σήμερα η Κυβέρνηση Ερντογάν είναι μια Ισλαμική Κυβέρνηση που ενθαρρύνει τις οθωμανικές παραδόσεις. Είναι σήμερα περίοδος ευκαιρίας για να σπουδάσεις ιστορικός στην Τουρκία...

ΦΡΙΚΑΛΕΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΠΡΟΣ ΑΠΟΤΡΟΠΗΝ.

Σε απίστευτα οδυνηρή κατάσταση μπορεί να καταλήξει ο άνθρωπος όταν αποβάλει κάθε ίχνος ανθρωπισμού. Διαβάσαμε στον αθηναϊκό τύπο κάτι ανατριχιαστικό. Πρόκειται για τον 59χρονο κλέφτη ολκής Όσκαρ Ουρίμπε Βάργκας. Στη διάρκεια της ζωής του έχει κλέψει κάθε είδους αντικείμενα και κατέχει ένα αρνητικό ρεκόρ: είναι κλεπτομανής σε σημείο ψυχαναγκασμού. Έχει φυλακιστεί 72 φορές. Κλέβει ό,τι βλέπει μπροστά του, π.χ. υπολογιστές, κινητά, ρολόγια, μπλοκ επιταγών, χρήματα, ραδιόφωνα. Άρχισε τη «σταδιοδρομία» του από τα σχολικά θρανία. Οι δικοί του τον έβγαλαν 11 φορές από την φυλακή, όμως την 12η τους ζήτησε ο ίδιος να τον αφήσουν ήσυχο. «Οι κλοπές είναι η θρησκεία μου», τους είπε. Σκότωσε τη γυναίκα του και μετά έκανε έφοδο σε τράπεζα και έκλεψε 24 εκατομμύρια πέσος. Σκότωσε και την μητέρα του χωρίς να λογοδοτήσει για τον φόνο. Όταν βγαίνει από τη φυλακή ζει πουλώντας τη λεία του από τις κλοπές. Διαβάζουμε στο θεόπνευστο βιβλίο των Ψαλμών «Ἄνθρωπος ἐν τιμῇ ὧν, οὐ συνῆκε. παρασυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις καὶ ὁμοιώθη αὐτοῖς»;

Ο δικός σας ρεπόρτερ

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΧΑΡΑΪΣ

Μετά τις διακοπές του Δωδεκαημέρου, γυρίζοντας στο Σχολείο, είχαμε την **κοπή της βασιλόπιτας**, που μας περίμενε περίτεχνη στην εμφάνιση αλλά κυρίως φρέσκια και απολαυστική στη γεύση. Για μια ακόμη φορά, μαθητές και καθηγητές πήραμε στα χέρια με ανυπομονησία το κομμάτι μας. Αλλά, το αποτέλεσμα με το φλουρί μας εξέπληξε: πάλι, για τέταρτη συνεχή χρονιά, προτίμησε «τυχερό» από την Γ΄ Γυμνασίου! Τι να συμβαίνει; Κάποιοι άρχισαν κάτι να υποψιάζονται... Μήπως πρέπει να αρχίσουμε πια να ανησυχούμε γι' αυτό;

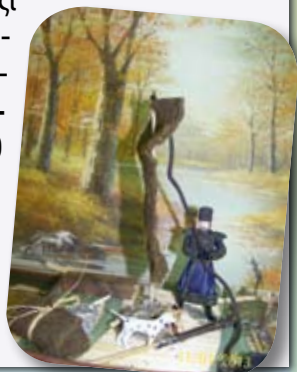

Βασιλόπιτα έκοψε και ξεχωριστά η Περιβαλλοντική Ομάδα, καθώς οι μαθητές και οι μαθήτριες της Α΄ Γυμνασίου προσφέρθηκαν με προθυμία να την παρασκευάσουν οι ίδιοι στο Σχολείο, στα πλαίσια του μαθήματος της Οικιακής Οικονομίας. Τα Πρωτάκια απέδειξαν για άλλη μια φορά πόσο καλές επιδόσεις αναπτύσσουν στη ζαχαροπλαστική. Και φαίνεται πως με τις επιτυχίες τους έχουν πάρει αέρα!

Τα Πρωτάκια, εκτός από τη ζαχαροπλαστική, επεκτείνονται και σε άλλους καλλιτεχνικούς τομείς: εμπνεύστηκαν από το ταξίδι του Οδυσσέα για το οποίο μαθαίνουν στο μάθημα της Οδύσσειας και μαζί με την υπεύθυνη καθηγήτριά τους προκήρυξαν **διαγωνισμό κατασκευής σχεδίας**. Ο

ανταγωνισμός αποδείχτηκε σκληρός, καθώς, απ' ό,τι φάνηκε, η τάξη έχει ταλέντα. Θαυμάσαμε τα δημιουργήματά τους, τα οποία μάλιστα δοκιμάστηκαν και σε συνθήκες κανονικής πλεύσης στη λίμνη του Σχολείου μας...

Ο **πρώτος περίπατος της νέας χρονιάς** έγινε στο κάστρο και το μουσείο της Αρχαίας Κορίνθου, που παρουσιάζουν ενδιαφέρον. Θαυμάσαμε τα ψηφιδωτά, τα αγάλματα, τα αγγεία και τα άλλα ευρήματα, παρακολουθώντας την ξενάγηση που μας έκανε ο καθηγητής μας κ. Κουτσόπουλος. Στη συνέχεια το πρόγραμμα διανθίστηκε για μεν τους ...περιπατητικούς τύπους με περιήγηση στα γειτονικά καταστήματα, για δε τους ...αθλητικούς, με ένα φιλικό παιχνίδι μπάσκετ.

και δημιουργίας

Ο Διαγωνισμός Κωμικού Θεατρικού που πραγματοποίησε πρόσφατα η Περιβαλλοντική Ομάδα είχε μια ιδιαιτερότητα που τον έκανε ξεχωριστό: Τα αξεσουάρ που κρίθηκαν απαραίτητα έπρεπε να είναι φτιαγμένα από ... εφημερίδες! Έχουμε μπει για καλά στο πνεύμα της ανακύκλωσης, που είναι το θέμα του φετινού προγράμματός μας. Έτσι, είδαμε ποδιές, κουτάλες, καπέλα, όλα χάρτινα και ανακυκλώσιμα. Κάποιοι είπαν: Μόνο παιδιά δεν είδαμε ανακυκλωμένα! Το κέφι και το γέλιο άναψε...

Ζητήσαμε και φέτος στον **εκκλησιασμό** που είχαμε **στις 30 Ιανουαρίου** το φωτισμό και τη βοήθεια των τριών λαμπρών μορφών, των Τριών Ιεραρχών, που στέκουν για όλους τους μαθητές και τους δασκάλους ακατάλυτα πρότυπα της αληθινής μόρφωσης και της αρετής. Αυτή τη γιορτή τη νιώθουμε και δική μας, ευκαιρία πνευματικής ανανέωσης στη δύσκολη πορεία της μόρφωσης που διανύουμε.

Όλες οι πτυχές της φωτισμένης ζωής των τριών αγίων Ιεραρχών προβλήθηκαν μέσα από κείμενα και παρουσιάσεις στη γιορτή που το Σχολείο μας οργάνωσε γι' αυτούς. Τα δυνατά μηνύματά τους για τη θυσιαστική προσφορά τους στην Κοινωνία, την Εκκλησία και τα Γράμματα εκπλήσσουν πραγματικά και διδάσκουν κάθε νέο που θέλει να χτίσει τη ζωή του πάνω σε θεμέλια γερά,

σύμφωνα με την παρακαταθήκη που εμπνευσμένοι εκείνοι άφησαν σε μας, τις νεότερες γενιές. Στο τέλος της γιορτής ακολούθησε μια έκπληξη: **Απονεμήθηκαν** επιτέλους τα **διπλώματα των αγγλικών, των γαλλικών και των υπολογιστών στους μαθητές** που πέτυχαν στις αντίστοιχες περσινές εξετάσεις και που τα περίμεναν με ανυπομονησία.

Οι Παρατηρητές Σ. Παπαγεωργίου, Α' Λυκ. – Ευαγ. Φράγκου, Α' Λυκ. & Χρ. Σωτηριάδης, Γ' Γυμν.

Η ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΠΙΣΤΗ ΤΩΝ

(Αναδημοσιεύουμε ένα τμήμα από αποκαλυπτικό ρεπορτάζ του υπέροχου μηνιαίου περιοδικού «Η Δράσις μας», Ιαν. 2013, σελ. 28-33. Αναφέρεται στους αστροναύτες της Ρωσίας και στα ταξίδια τους στο διάστημα. Ο τίτλος του είναι: «Συγκλονιστικές εμπειρίες στο Κοσμοδρόμιο της Ρωσίας. Η πίστη των Αστροναυτών.»)

Οπ. Ιώβ Τάλας, εξομολόγος των αστροναυτών, από μικρό παιδί ονειρευόταν να γίνει αστροναύτης, όμως ο Θεός τον οδήγησε στο διαστημικό κέντρο μέσα από παράδοση διαδρομή: Έγινε πρώτα μοναχός, ιερομόναχος, ηγούμενος και μετά αποσπάσθηκε στην Αστερούπολη, όπου με τη βοήθεια ευσεβών αστροναυτών ανήγειρε τον περικαλλή Ναό της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος. Εκεί πέρασε και όλη τη σκληρή εκπαίδευση των αστροναυτών, ώστε να μπορεί να κατανοεί καλύτερα τα προβλήματα τους.

Οστρατηγός Βαλέριος Κορζούν είναι αστροναύτης,

ήρωας της Ρωσίας, τιμημένος με το ανώτατο μετάλλιο της Ρωσικής ομοσπονδίας. Έχει ταξιδέψει δύο φορές στο διάστημα με συνολική παραμονή 381 ημέρες 15 ώρες 41 λεπτά και έχει πραγματοποιήσει και τέσσερις διαστημικούς περιπάτους (σύνολον 22 ώρες 19 λεπτά). Είναι εκπαιδευτής αστροναυτών και έχει επιτελική θέση στο διαστημικό πρόγραμμα της Ρωσίας.

Στις ομιλίες του δεν μας είπε τίποτε για τις πολλές τιμητικές διακρίσεις που φέρει, καυχήθηκε όμως, ότι έχει τον βαθμό τού αναγνώστη στο Ναό Μεταμορφώσεως του Σωτήρος της Αστερούπολης. Αυτός ο άφοβος άνθρωπος δήλωσε με παιδική απλότητα ότι αισθάνεται δέος όταν διαβάσει τον Απόστολο στην εκκλησία και φοβάται να μην κάνει κανένα λάθος.

ΑΣΤΡΟΝΑΥΤΩΝ ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ

Η βαθύτερη γνωριμία του με τον Θεό έγινε στο διάστημα. Επί χρόνια τον απέκλειαν απ' τις διαστημικές πτήσεις, επειδή ήταν ψηλός, παρ' όλο που είχε εξαιρετικά προσόντα. Όταν όμως οι μοναχοί προσευχήθηκαν γι' αυτόν, έγινε αμέσως δεκτός!

Στο διάστημα είδε φανερά την προστασία του Θεού, όταν μία απειλητική φωτιά, η οποία δεν έσβηνε, παρά τις υπεράνθρωπες προσπάθειές τους μέσα στο διαστημόπλοιο (το κέντρο ελέγχου είχε εξαντλήσει όλες τις επεμβάσεις του απ' τη γη), έσβησε ξαφνικά μόνη της. Αργότερα έμαθαν, ότι οι προσευχές του Επισκόπου, που τους είχε ευλογήσει κατά την αναχώρησή τους στο διάστημα, τους έσωσαν.

Ναι, τελικά υπάρχει ο Θεός στη Ρωσία, υπάρχει και στο διάστημα. Η Χάρη όμως του Θεού είναι διάσπαρτη και στην Αγιοτόκο πατρίδα μας, η οποία κοσμεύεται με πολλά ιερά λείψανα Αγίων. Υπάρχει διάχυτη και στα πρόσωπα των πιστών, παρά

τις τρέχουσες αντιξοότητες. Ο π. Ιώβ και ο αστροναύτης Βαλέριος, που ήλθαν να μας μετα-

φέρουν συγκλονιστικές εμπειρίες απ' το κοσμοδρόμιο της Ρωσίας, έφυγαν συγκλονισμένοι απ' την πατρίδα μας. Το φώναξαν θριαμβευτικά κατά τη διάρκεια της πρώτης ομιλίας τους στην Αθήνα, «ζήτω η Ορθόδοξη Ελλάδα» - για να απαντήσει το ακροατήριο «ζήτω η Ορθόδοξη Ρωσία» -, το ομολόγησαν με έκδηλη συγκίνηση και κατά τη διάρκεια της τελευταίας ομιλίας τους προς τους φοιτητές της Χριστιανικής Φοιτητικής Δράσης, το έγραψαν και σε αποχαιρετιστήρια επιστολή,

που μας άφησαν λίγο πριν αναχωρήσουν.

Β.Π.

Οδοκαθαριστής του διαστήματος

Οδοκαθαριστής του διαστήματος.
Αυτό είναι ένα καινούριο επάγγελμα.
Ανήκει στον εικοστό δεύτερο αιώνα.

Ο εικοστός δεύτερος αιώνας ταξιδεύει στο Γαλαξία,
από βουνό σε βουνό, από λαγκάδι σε λαγκάδι,
Απαγγιάζει σε μακρινές αμμουδιές, χωρίς θάλασσα.
Σε ποτάμια χωρίς νερό.
Σε λίμνες από άγονα σύννεφα.

Τ' άστρα έγιναν γειτονιές.
Ο κόσμος είναι το διάστημα.
Το εκατομμύρια τα μίλια η πρώτη μονάδα,
ένα πήδημα χαμολιού,
ένα πήδημα μέσα στο άδειο.

Το ημερολόγιο συναγωνίζεται τα δρομολόγια των
σιδηροδρόμων,
τόση μέρα, τόση νύχτα στη Γη,
τόση μέρα, τόση νύχτα στον Άρη,
στην Εστία, στον Κρόνο, στο Δία, στην Αφροδίτη, στο
Δείμο, στο Φόβο.

Το πρόβλημα είναι, αν θα μπορέσουμε να ψυτέψου-
με ένα γαρούφαλο στην παγερή Αφροδίτη.

Το πρόβλημα είναι, αν θα μπορέσουμε να πάρουμε
στην αγκαλιά μας ένα κοτσύφι,
ένα κοτσύφι εωθινό,
στη νύχτα των κόσμων.

Το σίδερο είναι η αέναν βροχή, η αέναν θλίψη.

Ι.Μ.Π.

Η κούκλα της Βερονίκης

Ποιος, αλήθεια, μπορεί να υπολογίσει πόσες χιλιάδες λαού έχουν κατακλύσει την Κόκκινη Πλατεία; Τι περιμένουν όλοι αυτοί οι άνθρωποι να δουν;

-Τον Οικουμενικό Πατριάρχη!

Δεν συγκεντρώθηκαν σήμερα εδώ αναγκαστικά. Δεν τους συγκέντρωσε κανένας «μεγάλος» πολιτικός ηγέτης για να τους «δια φωτίσει». Μόνοι τους περιμένουν υπομονετικά τόσες ώρες για να «δουν» τον πνευματικό τους Πατέρα. Την σεπτή κορυφή της Ορθοδοξίας.

-«Αφήστε με, μη μ' εμποδίζετε, θέλω να δω τον Πατριάρχη», φωνάζει και συνεχίζει να σπρώχνει ακόμη και τους αστυνομικούς, προκειμένου να δουν τον Πατριάρχη τα ματάκια της.

-Τι θέλεις, κοριτσάκι μου; Γιατί σπρώχνεις; Πού θέλεις να πας; Ρωτά ένας Ρώσος αστυνομικός το δεκάχρονο κοριτσάκι με τις δυο ξανθές κοτσίδες και τα ρόδινα μαγουλάκια.

-Θέλω να πάω κοντά στον Παππούλη.

-Θα σε πατήσουν. Δεν βλέπεις πόσος κόσμος είναι; Δεν μπορείς να πας.

-Πρέπει να του δώσω κάτι, είπε η μικρή και σπρώχνοντας ξέφυγε απ' το χέρι του πλησιάζοντάς έτσι πιο πολύ τον Αρχηγό της Εκκλησίας.

Ο Πατριάρχης, με το μελίχιο ύφος και το αρχοντικό παράσημά του συνεχίζει να ευλογεί τον λαό, που τον επευφημεί με δάκρυα στα μάτια. Σταυροκοπούνται. Όλοι θέλουν να του φιλήσουν το χέρι, ν' αγγίξουν το άγιο ράσο του, να πάρουν χάρη από τη χάρη του. Αυτές τις μέρες που ο Πατριάρχης επισκέφθηκε τη χώρα τους ζουν όλοι τη δικιά τους Ανάσταση.

Ο Πατριάρχης προς στιγμήν σκύβει, χάνεται. Τα μάτια όλων και οι κάμερες ψάχνουν να εντοπίσουν την άγια μορφή του. Τι συνέβη; Αλλά, να τον πάλι.

Χαϊδεύει το κεφαλάκι ενός μικρού κοριτσιού και ζητά να μάθει τ' όνομά του.

-Βερονίκη με λένε, αποκρίνεται η μικρή, που κατόρθωσε μετά από τόσα εμπόδια να «δει» τον Πατριάρχη.

-Αυτό είναι δικό σας, Παππούλη μου, προ-

σθέτει και του προσφέρει κάτι που κρατά στα χέρια της. Εκείνος πολύ συγκινημένος φιλάει το κοριτσάκι στο μέτωπο.

-Τι είναι αυτό, παιδάκι μου;

-Η κούκλα μου! Η μανούλα μου, χθες βράδυ, μου είπε πως ο Πατριάρχης αγαπάει όλα τα παιδάκια του κόσμου. Γι' αυτό και εγώ σας έφερα ό,τι καλύτερο είχα: την κουκλίτσα μου...

Ο Πατριάρχης μένει ενεός! Αμήχανος. Η τρυφερή του καρδιά, όμως, λύνει την αμηχανία της στιγμής. Αυθόρμητα με μια κίνηση δίνει το δικό του δώρο στη Βερονίκη. Τον ...σταυρό του! Μπροστά στα έκπληκτα μάτια όλων, βγάζει ένα πολύτιμο σταυρό και τον φοράει στο μικρούτσικο λαιμουδάκι της αθώας παιδούλας. Και τα μάτια του βουρκώνουν από συγκίνηση.

* * *

Μια κούκλα πάνω στο επίσημο Πατριαρχικό Γραφείο στο Φανάρι δεν είναι κάτι το συνηθισμένο! Και όμως! Ο αοίδιμος Πατριάρχης Δημήτριος πάνω στο γραφείο του είχε την κούκλα της Βερονίκης. Και σ' όποιον έμπαινε στο γραφείο του και «διάβαζε» την απορία του, δεν κουραζόταν να διηγείται με χάρη το περιστατικό με την Βερονίκη. Και κατέληγε: «Αυτό που περισσότερο θα ενθυμούμαι, αγαππητέ μου... από τας περιοδείας μου δεν είναι η συνάντησής μου με τους μεγάλους και τους τρανούς του κόσμου, αλλά τα ολοσρόγγυλα, γεμάτα προσμονή και ελπίδα ματάκια της Βερονίκης με το δώρο στην αγκαλιά της!»...

Αυτός ήταν ο Μεγάλος μας Οικουμενικός Πατριάρχης. Ήταν αληθινά μεγάλος και κράτησε ψηλά τον Οικουμενικό Θρόνο, γιατί τον διακόννησε με αγάπη, ταπείνωση αλλά και σοφία.

Είθε να μιμούνται όλοι το παράδειγμά του.

N. Z. O

Φιλοσοφική

(Οι μαθητές μας γράφουν σχολιάζοντας δοκίμια
του συγγραφέα - λογοτέχνη Κώστα Ε. Τσιρόπουλου)

«Ο άνθρωπος – εργαλείο»

Η κεντρική ιδέα του κειμένου είναι η «αντικειμενοποίηση» του ανθρώπου στη σύγχρονη εποχή, δηλ. το ότι έχει υποτιμηθεί η αξία «άνθρωπος» και καθένας χρησιμοποιεί τον συνάνθρωπό του προκειμένου να εξυπηρετήσει τα συμφέροντά του. Ο συγγραφέας περιγράφει το πώς σε όλους τους χώρους εργασίας ο κάθε εργαζόμενος βλέπει τους άλλους σαν πελάτες, τους οποίους προσπαθεί να χειριστεί κατάλληλα, ώστε να αποκομίσει όσο το δυνατόν μεγαλύτερο κέρδος.

Η τάση αυτή σήμερα μάς έχει συνεπάρει τόσο, ώστε έχει φτάσει να επηρεάζει ακόμα και τη θρησκευτική μας πίστη, που κατόρθωσε να επιβιώσει στη διάρκεια των προηγούμενων αιώνων. Μας φέρνει έτσι σε πλήρη αντίθεση με όσα δίδαξε ο Χριστός, ο οποίος διακήρυξε με κάθε λόγο και πράξη Του πως ο άνθρωπος δεν είναι πράγμα αλλά πρόσωπο με υπέρτατη αξία. Παρ' όλα αυτά, ο σημερινός άνθρωπος αντιλαμβάνεται και αντιμετωπίζει τον συνάνθρωπό του ως εργαλείο. Στην κοινωνία μας δεν έχουν απομείνει περιθώρια ανάπτυξης αληθινών σχέσεων και εκδηλώσε-

ων γνήσιας αγάπης.

Πράγματι, η αντικειμενοποίηση του ανθρώπου έχει εξαπλωθεί τόσο, ώστε να έχει καταντήσει συνήθης συμπεριφορά. Έτσι, τα επαγγέλματα που νοιάζονται για τον άνθρωπο δεν έχουν μέλλον. Οι άνθρωποι στρέφονται προς άλλες, πιο κερδοφόρες επιχειρήσεις. Καταλήγουμε να ενδιαφερόμαστε μόνο για τον εαυτό μας. Με αυτόν τον τρόπο οδηγούμαστε στην υποτίμηση της αξίας του ανθρώπου. Ξεχάσαμε ότι στο παρελθόν αναγνωρίζοντας την αξία αυτή η κοινωνία μας εξυψώθηκε και δημιούργησε πολιτισμό (π.χ. καταργήθηκε η δουλεία, έγινε αποδεκτή η ισότητα μεταξύ του άντρα και της γυναίκας κτλ.). Αλλά τώρα κάνουμε δυστυχώς βήματα προς τα πίσω, δηλώνοντας μόνο στα λόγια ότι είμαστε εκσυγχρονισμένη κοινωνία του 21ου αιώνα.

Ο άνθρωπος αξίζει να αντιμετωπίζεται ως πρόσωπο, με ψυχή, λογικό και ελευθερία, και όχι ως παθητικός δέκτης και καταναλωτής όσων κάποιοι θέλουν να του πλασάρουν.

Μαργαρίτα Μαρκαντώνη, Α' Λυκείου

Ο Λαϊκισμός ως Μηδενισμός

Στο κείμενο με τίτλο «Ο Λαϊκισμός ως Μηδενισμός» ο συγγραφέας αναφέρεται στη σημερινή εποχή, που ο άνθρωπος έχει καταντήσει άνθρωπος της επιφάνειας κι όχι της ουσίας των πραγμάτων. Λαϊκισμός, με την καλή σημασία του όρου, σημαίνει υπηρετηση των προσδοκιών του λαού, προκειμένου να διευρυνθεί η δημοκρατική λειτουργία, ώστε

οι πολλοί (ο λαός) να υπερνικούν την εξουσιαστική αλαζονεία των λίγων. Κάτι τέτοιο δεν επιτυγχάνεται χωρίς τη βοήθεια της ηθικής και θρησκευτικής αγωγής, η οποία σήμερα έχει αντικατασταθεί μόνο από τις ανθρωπιστικές ιδέες. Οι άνθρωποι δεν μπορούν να επιτύχουν τον προορισμό τους, όταν γεννιούνται, ζουν και πεθαίνουν χωρίς να γνωρίζουν τον Θεό.

Όταν συμβαίνει αυτό, ο άνθρωπος βυθίζεται στη μάζα, που εργάζεται, διασκεδάει και ζει χωρίς να αναρωτιέται για τα μεγάλα υπαρξιακά ζητήματα.

Λαϊκισμός σήμερα σημαίνει να φορτίζεται συναισθηματικά ο λαός από ιδιοτελείς πολιτικές πρακτικές, οι οποίες ακυρώνουν την κριτική και τον έλεγχο και λειτουργούν εις βάρος της πνευματικής του υγείας και όχι μόνο. Ένας τέτοιος λαϊκισμός φτιάχνει τον άνθρωπο του στάβλου. Ανθρωπιστικά μηνύματα, ξένα από το βάθος της θρησκείας, δεν μπορούν να μορφώσουν και να φωτίσουν. Γι' αυτό το λόγο είναι απαραίτητο να δίνεται στους ανθρώπους ηθική και θρησκευτική αγωγή από την παιδι-

κή ηλικία. Έτσι η ύπαρξή του θα «αποκτήσει στέγη», όπως λέει ο συγγραφέας.

Η κεντρική ιδέα του κειμένου είναι πως ο λαϊκισμός έχει σήμερα περιοριστεί στην εξυπηρέτηση μόνο των υλικών αναγκών και προσδοκιών του λαού. Έτσι πλάθει ανθρώπους που αρκούνται στα όσα βλέπουν κι αγγίζουν, ενώ παραγνωρίζουν τις πνευματικές τους ανάγκες, τις οποίες υπηρετεί η θρησκευτική πίστη. Στη μορφή του αυτή ο λαϊκισμός όχι μόνο δεν υπηρετεί τον άνθρωπο, αλλά μηδενίζει τη θεία καταγωγή του, τον βλάπτει και τον υποβιβάζει στη βαθμίδα του ζώου.

Μαρία Αντζουλάτου, Α' Λυκείου

Η δυσκολία να γίνεις Έλληνας

Στο σπουδαίο αυτό κείμενο ο συγγραφέας υπογραμμίζει πως Έλληνας δεν είναι αυτός που έχει ελληνικό διαβατήριο ή ταυτότητα, αλλά αυτός που καθοδηγείται από το πνεύμα, την ιστορία και την παιδεία που του έχει δώσει και του δίνει η Ελλάδα. Τονίζει μάλιστα ορθά πως η ελληνικότητα δεν προσφέρεται! Ελληνικότητα είναι να φρονείς, να στοχάζεσαι και να κρίνεις ή να πράττεις ελληνικά, με την αυθεντική έννοια του όρου.

Ο συγγραφέας υποστηρίζει τη θέση πως πρέπει να μας κάνει περήφανους το γεγονός ότι είμαστε απόγονοι μεγάλων σοφών, του Ομήρου, του Σωκράτη, του Πλάτωνα, του Αριστοτέλη, καθώς και των ηρώων του '21 και των χριστιανών Αγίων. Ταυτόχρονα αναφέρει πως αυτό δεν πρέπει να μας κάνει να εφησυχάζουμε, αλλά να διατηρούμε το πνεύμα αναμμένο, δηλαδή να υπερασπιζόμαστε τα ιδανικά μας.

Τέλος, αναγνωρίζει πως η πλειοψηφία

των Ελλήνων αισθάνονται ξένοι στη χώρα τους. Οι καιροί που ζούμε χαρακτηρίζονται ανθελληνικοί. Ο συγγραφέας αφήνει να διαφανεί η λύπη του γι' αυτό, και πολύ σωστά, αφού Ελλάδα σημαίνει εσωτερική ανάβαση, αποκάλυψη της ευγένειας του πνεύματος και της συνειδητής ισορροπίας.

Διαβάζοντας το κείμενο αυτό συνειδητοποίησα το μεγάλο χάσμα που υπάρχει μεταξύ του ποιος ήταν ο Έλληνας, ποιος είναι και ποιος πρέπει να είναι. Ο νεοέλληνας δυστυχώς βιώνει την πτώση των αξιών, του πνεύματος και των ιδανικών. Αυτή είναι η νεοελληνική πραγματικότητα. Το τέλμα στο οποίο έχουμε περιέλθει έχει προκύψει από την περιφρόνηση της ιστορίας μας, από την απόρριψη της φιλοσοφικής μας κληρονομιάς, από την καταστρατήγηση της δημοκρατίας, από την αδιαφορία για την καλλιέργεια του πνεύματος και από την υποτίμηση των αξιών.

Μ. Αντζ., Α' Λυκείου

Περίεργα ψάρια - αμφίβια

ΖΟΥΝ ΚΑΙ ΑΝΕΒΑΙΝΟΥΝ ΣΤΑ ...ΔΕΝΤΡΑ

Ζουν για χρόνια μέσα στη λάσπη. Σκάβουν τη γη και κυνηγούν ερπετά και έντομα. Είναι καλοί ...πεζοπόροι. Στήνουν χορό στην ξηρά. Αναπνέουν ως δίπνοα στο νερό και στη στεριά. Και όμως... είναι ψάρια!

Όλοι ξέρουμε ότι τα ψάρια είναι υδρόβια, ζουν δηλαδή μέσα στη θάλασσα, στις λίμνες και στα ποτάμια. Και όμως, υπάρχουν ψάρια που ζουν έξω από το νερό! Βρίσκονται κυρίως στις τροπικές χώρες, στις χώρες που είναι επάνω και κάτω απ' τον Ισημερινό. Για παρά-

δειγμα, αν θα πηγαίνατε στη Γουϊνέα, θα βλέπατε αυτό το εκπληκτικό θέαμα: **Ψάρια σε μεγάλους αριθμούς να περπατούν επάνω στη γη και να σκαρφαλώνουν εύκολα στα δέντρα!**

Αμέσως θα σας γεννηθεί η απορία πώς μπορούν να ζήσουν

έξω από το νερό αυτά τα ψάρια. Και πράγματι, δεν θα μπορούσαν, αν δεν ήσαν προικισμένα με κατάλληλα αναπνευστικά όργανα. Μερικά από αυτά αναπνέουν απ' ευθείας με τα βράγχια τους, και άλλα, που ονομάζονται **δίπνοα**, αναπνέουν στο νερό με τα βράγχια και στην ξηρά

με την κολυμβητική κύστη, η οποία με επιτηδειότητα μεταβάλλεται σε πνεύμονα. Οι Δίπνοοι ή Δίπνευστοι αποτελούν μια ιδιότυπη ομάδα ψαριών. Οι Δίπνοοι έχουν χαρακτηριστικό σχήμα, γενικά μεγάλο μέγεθος, ασυνεχή κατανομή στις τροπικές περιοχές της Γης

Σημειώσεις:

Δίπνοος: Αυτός που έχει δύο ανοίγματα για την αναπνοή.

Δίπνευστος (για ψάρια): Αυτός που αναπνέει κατά δύο τρόπους, δηλ. έχει και βράγχια και πνεύμονες.

και ιδιαίτερο τρόπο ζωής, συνδεδεόμενο με τον τρόπο αναπνοής τους. Έτσι π.χ. τα **πρωτόπτερα** μπορούν και

ζουν για χρόνια μέσα στη λάσπη ή και μέσα σε ξηρό άργιλο. Ζουν σε λάκκους και σε κοίτες ποταμών ακόμη και χωρίς νερό. Τον καιρό της ξηρασίας τα δίπνοα σκάβουν μία τρύπα στο βάθος της λάσπης και μένουν εκεί έως ότου οι λίμνες και τα ποτάμια ξαναγεμίσουν νερό. Δεν είναι γνωστό πόσο μπορούν να αντέξουν τα ψάρια μέσα στην ξηρή λάσπη. Λένε ότι ένα από αυτά έμεινε επί είκοσι συνεχή χρόνια μέσα σε ξηρή λάσπη και μόλις ελευθερώθηκε άρχισε να κολυμπά χαρούμενα σαν να μη του συνέβη προηγουμένως τίποτε.

Το αυστραλιανό είδος (*Neoceratodus forsteri*) φτάνει σε βάρος τα 10 κιλά και σε μήκος τα 2,5 μέτρα. Από τους αφρικανικούς Δίπνοους, το είδος *Protopterus aethiopicus* είναι το μεγαλύτερο, με μήκος μέχρι 2 μέτρα. Η **αμερικανική λεπιδοσειρήνα** (*Lepidosiren paradoxa*) φτάνει σε

μήκος τα 1,25 μέτρα. Έχει περισσότερα αμφίβιες συνήθειες απ' ό,τι τα άλλα δίπνοα. Είναι ευλύγιστη σαν το χέλι και έχει πτερύγια λεπτά, όμοια με πόδια, και δύο πνεύμονες. Ζει σε λιμνάζοντα νερά και τρέφεται με βατράχους, με ψάρια και με υδρόβια έντομα. Στις ξηρές περιόδους το ψάρι θάβεται μόνο του στη λάσπη και πέφτει σε νάρκη μέχρι να επανέλθει το νερό την εποχή των βροχών.

Αλλά πιο αξιοσημείωτος είναι ο **γωβιός ο αναρριχώμενος**.

Αυτός έχει μεγάλο στρογγυλό κεφάλι με φαρδύ στόμα και μάτια πεταγμένα έξω σαν του βατράχου. Αυτά

τα ψάρια τα βλέπει κανείς κατά εκατοντάδες επάνω στην ξηρά να χοροπηδούν και να κυνηγούν έντομα. Και, όταν αποφασίζουν να επιτεθούν σε μυρμηγκοφωλιές που βρίσκονται επάνω στα δέντρα, το κάνουν με πανουργία. Μερικά ανεβαίνουν στο δέντρο και ...λεηλατούν τις φωλιές των εντόμων!

Un week-end à la campagne

Chère Amélie,

Comment ça va? Ça va bien? Moi, je suis très bien! J'ai passé le week-end dernière chez mes grands-parents à la campagne, dans un petit village à Chios. C'était super!!!

À la campagne l'air est pur. On peut profiter de la nature. Mon grand-père adore les animaux. Il élève des poules et des moutons et il a deux vaches qu'il traie tous les matins. Ma grand-mère cultive ses légumes. On vit tout le temps en contact de la nature. On a plus d'espace pour vivre. Pour les enfants, c'est idéal!

Μοί, pendant mon séjour, j'ai appris respecter la nature et vivre sainement. En plus j'ai appris prendre le temps de vivre, sans être stressée par mon emploi du temps et le bruit de la ville.

Mais la vie à la campagne a quelques inconvénients. Premièrement il y a peu de distractions pour les jeunes et les loisirs sont rares. Ensuite tout le monde parle sur tout le monde. Enfin il y a beaucoup de personnes âgées et peu de jeunes. Mais d'autre côté les gens se connaissent et ils prennent le temps de se rencontrer.

Pour conclure, à la campagne il y a une meilleure qualité de vie. Les gens sont plus gentils et moins agressifs. Pour moi, ce week-end c'était une occasion pour passer quelques moments agréables et se reposer.

J'attends de tes nouvelles.

À +
Catherine.

Κατερίνα Τσιμπίκου, Α' Λυκείου
Επιμέλεια: Κ. Κουτλάκη, Εκπ/κός

Περίληψη στα ελληνικά*Ένα Σαββατοκύριακο στην εξοχή*

Πέρασα το προηγούμενο Σαββατοκύριακο με τους παππούδες μου στην εξοχή, σ' ένα χωριό στη Χίο. Ήταν φανταστικό! Στην εξοχή ο αέρας είναι καθαρός. Ο παππούς μου λατρεύει τα ζώα, η γιαγιά μου καλλιεργεί τα λαχανικά της. Είμαστε συνεχώς σε επαφή με τη φύση. Έχουμε περισσότερο χώρο για να ζούμε... χωρίς να πιεζόμαστε από το πρόγραμμά μας και μακριά από τον θόρυβο της πόλης. Η ζωή στην εξοχή έχει και κάποια μειονεκτήματα, ωστόσο εκεί υπάρχει καλύτερη ποιότητα ζωής. Οι άνθρωποι είναι πιο ευγενικοί και λιγότερο επιθετικοί.

ΒΡΕΙΤΕ ΤΟΥΣ ΓΡΙΦΟΥΣ

1. Ένας καθαριστής, καθαρίζοντας μια πολυκατοικία, έπεσε από τα σκαλιά. Δεν έπαθε όμως τίποτα. Γιατί;
2. Είναι μια ηλιόλουστη μέρα, που φυσάει απαλά. Ένα ηλεκτρικό τρένο περνάει μια πανέμορφη κοιλάδα. Προς ποια κατεύθυνση θα πηγαίνει ο καπνός του, αριστερά ή δεξιά;
3. Ένας πεζός περνάει απέναντι το δρόμο. Βρέχει πολύ, αλλά δεν έχει ομπρέλα, ούτε φοράει κουκούλα. Ωστόσο στο κεφάλι του δεν βρέχεται ούτε μία τρίχα. Πώς γίνεται αυτό;

(Παν. - Νεκτ. Σενή, Α' Γυμν.)

ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΤΕ ΤΙΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

1. Ε _ _ _ ο γ _ _ _ _ _ τ _ _ π _ _ _ _ κ _ _ _ _ .
2. Ο κ _ _ _ _ κ _ _ _ _ _ σ _ _ φ _ _ _ _ _ φ _ _ _ _ .
3. Τ _ κ _ _ _ τ _ π _ _ _ _ _ ξ _ _ _ κ _ α _ _ _ μ _ _ _ _ .
4. Η κ _ _ _ μ _ _ _ α _ τ _ π _ _ _ φ _ _ _ _ .

(Δ. Σκορδά, Η. Βαρελά, Ασ. Παπαδημητρίου - Παν. Σενή, Α' Γυμν.)

Η ΣΚΑΛΑ ΤΟΥ Κ

1. Κ _ Σ
2. Κ _ _ Σ
3. Κ _ _ _ Σ
4. Κ _ _ _ _ Σ
5. Κ _ _ _ _ _ Σ
6. Κ _ _ _ _ _ _ Σ
7. Κ _ _ _ _ _ _ _ Σ
8. Κ _ _ _ _ _ _ _ _ Σ
9. Κ _ _ _ _ _ _ _ _ _ Σ
10. Κ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ Σ

1. Νησί 2. Ο Χρήστος στα αγγλικά 3. Συνώνυμο του αγαθός 4. Μυθικός Βασιλιάς της Αθήνας 5. Πρωτεύουσα της Βενεζουέλας 6. Καιρικό φαινόμενο 7. Αυτός μετακινείται στη θάλασσα 8. Επώνυμο πολιτικών 9. Θέατρο από την Ανατολή 10. Προσωπική του Δία στην Οδύσσεια.

(Σ. Τσέκου - Φ. Πούλου - Β. Παπαδημητρίου - Ν. Θεοδωροπούλου, Α' Γυμν.)

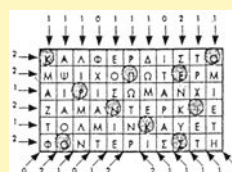
ΛΥΣΕΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ

ΓΛΩΣΣΟΛΟΓΙΚΟ TEST

1. Ότι η απόσταση γραφής - προφοράς είναι ελάχιστη, αφού l'italiano si legge come si scrive (η ιταλική αναγινώσκεται όπως γράφεται).
2. Το ότι όλες οι λέξεις της τονίζονται στη λήγουσα.
3. Γιατί η ρωσική δεν έχει τα ρήματα είμαι και έχω και δεν έχει και άρθρα, όπως δεν έχουν και οι άλλες σλαβικές γλώσσες πλην της βουλγαρικής.
4. Δεν πρέπει να πης τους Πορτογάλους μεσογειακό λαό, αφού η χώρα τους δεν βρέχεται από την Μεσόγειο, αλλά από τον Ατλαντικό. Δεν πρέπει να πης πάμε στη θάλασσα; αλλά πάμε στον ωκεανό;

Ν. Γ. Κοντοσόπουλος

ΚΡΥΦΗ ΛΕΞΗ

ΚΟΠΕΡΝΙΚΟΣ

SUDOKU

3	1	8	9	4	7	2	5	6
9	4	7	2	6	5	8	3	1
2	6	5	3	1	8	7	4	9
8	7	4	6	5	3	9	1	2
1	3	9	4	7	2	6	8	5
6	5	2	8	9	1	3	7	4
5	2	1	7	8	9	4	6	3
4	8	3	1	2	6	5	9	7
7	9	6	5	3	4	1	2	8

εκπαιδευτήρια (ΣΤΟΝ ΙΣΘΜΟ ΤΗΣ ΚΟΡΙΝΘΟΥ) «ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΑΥΛΟΣ»

(Γυμνάσιο - Λύκειο)

www.apostolospavlos.gr

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΗ

Οι εγγραφές των μαθητών στα Εκπαιδευτήριά μας

για το Σχολικό Έτος 2013-14

αρχίζουν από τις 15 Φεβρουαρίου τ.έ.

Στις πρώτες είκοσι εγγραφές μαθητών

που θα γίνουν μέχρι τέλους Μαρτίου

θα παρέχεται μεγάλη οικονομική έκπτωση.

Οι ενδιαφερόμενοι ας σπεύσουν.

ΑΠΟ ΤΙΣ ΥΠΟΘΗΚΕΣ Κ. ΠΑΛΑΜΑ

Παιδί μου, το περβόλι μου που θα κληρονομήσεις,
όπως το βρεις κι όπως το δεις να μην το παρατήσεις.
Σκάψε το ακόμα πιο βαθειά και φράξε το πιο στέρεα
και πλούτισε τη χλώρη του και πλάτυνε τη γη του,

.....

και χτίσε κάστρο απάνω του και ταμπουρώσου μέσα,
για πάλεμα, για μάτωμα, για την καινούρια γέννα...

(Από τη συλλογή του «Βώμοι»)

τηλ.: 27410 - 29663 , Κιν: 6932 659820

fax: 27410 - 75727, e-mail: grammateia@apostolospavlos.gr